

UITTREKSEL UIT DE MINUTEN BERUSTENDE TER GRIFFIE VAN HET HOF VAN
BEROEP TE GENT.

HET HOF VAN BEROEP TE GENT, RECHTDOENDE IN CORRECTIONELE
ZAKEN, HEEFT HET VOLGENDE ARREST GEVELD:

Tegen dit arrest is er geen
beroep in cassatie aangetekend.
Gent,

De Griffier-hoofd van dienst,

10 e Kamer

2006/BZ/12

Nr. 746/99

VAN HET PARKET

Nr. 97112
VAN HET ARREST

9 juni 2006

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Na (tuusen)arrest van 23/02/2001
met nr. 88.877

not. 66.99.1511/98 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. , dakdekker,
geboren , wonende te

2.Nr. , dakdekker-loodgieter-
zinkbewerker, geboren , wonende te

Veroordeeld bij (tussen)arrest van deze kamer van het Hof van 23 februari 2001 om:

"De eerste en de tweede:

Bij inbreuk op artikel 44 § 1-1° en 45 § 4, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid, en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962) tot en met 24 maart 1997, en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op artikel 42 § 1-1° en 43 § 4, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2° en 5° lid, en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, door namelijk bij het bouwen, het gebruiken van een grond voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, het afbreken, het herbouwen, het verbouwen van een bestaande woning (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), de voorwaarden gesteld in de schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te van 10 juni 1993 niet in acht te hebben genomen, namelijk door:

1. het optrekken en instandhouden van een dakverdieping (4de bouwlaag) in strijd met de goedgekeurde bouwplannen op het perceel gekend op het kadaster
- voorheen en thans - in eigendom
toebehorende aan en zijn echtgenote
, beiden samenwonende te
en aan en zijn echtgenote
, beiden samenwonende te
, op niet nader te bepalen data in de loop van het jaar
1995 en 1996
2. en de sub 1 hierboven vermelde toestand in stand te hebben gehouden te
vanaf 13 april 1996 tot 2 juni 1998."

Gelet op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde van 7 september 1998.

* * *

Gelet op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde van 31 mei 1999.

* * *

Tegen voormeld vonnis van 31 mei 1999 werd op dezelfde datum hoger beroep ingesteld door beide beklaagden.

* * *

Gelet op het (tussen)arrest van deze kamer van het Hof van 23 februari 2001.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de eerste beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester , advocaat aan de balie te

de tweede beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester , voornoemd,

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van , advocaat-generaal.

* * *

1. Het Arbitragehof heeft in zijn arrest nr. van 28 maart 2002 ontkennend geantwoord op de vragen aangehaald in voormeld tussenarrest van 23 februari 2001. Niets staat er nog aan in de weg dat het Hof thans beslist over de vordering van de toenmalige gemachtigde ambtenaar van 15 oktober 1997 (stukken 1/16 en 17) tot herstel van de plaats in de vorige toestand en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom.

2. Aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door het misdrijf waarvoor elke beklaagde inmiddels bij tussenarrest van 23 februari 2001 werd veroordeeld werd nog geen einde gesteld. Er is niet overgegaan tot herstel

van de plaats in de vorige toestand en er is evenmin sprake van regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning.

3. De herstellvordering strekt meer bepaald tot het afbreken van de dakverdieping (de 4° bouwlaag), zodanig dat het appartementsgebouw op dit punt in overeenstemming wordt gebracht met de vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen van
op 10 juni 1993.

De herstelmaatregel wordt gemotiveerd als volgt: "Het perceel is (...) gelegen in een woongebied (...); het betreft het optrekken van een dakverdieping; het voorzien van een extra verdieping in het dak (4° bouwlaag) met een vormgeving en materiaalgebruik dat totaal vreemd is aan, en niet in harmonisch evenwicht met de bebouwde omgeving, brengt de ruimtelijke draagkracht van de dorpskom in het gedrang; de overgang van de nieuwe constructie naar het profiel van de rechts aanpalende woning is op een niet architectonisch verantwoorde wijze gerealiseerd".

4. Het Hof neemt aan dat deze vordering, bij gebrek aan enige andersluidende kennisgeving, verder gezet wordt door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur krachtens art.198 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004) en 22 april 2005 (B.S. 29 april 2005), hierna genoemd DORO. Een vroegere door de gemachtigde ambtenaar ingeleide herstellvordering behoudt haar gelding onder de nieuwe wetgeving.

Het Hof acht het niet nodig noch opportuun de vordering alsnog voor eensluidend advies voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Het Hof is hiertoe krachtens art.198 bis DORO, dat bij wijze van overgangsmaatregel de mogelijkheid biedt dit te doen, niet verplicht.

Noch het feit dat het Hof niet vraagt aan de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur uitdrukkelijk te bevestigen of hij de vordering al dan niet ongewijzigd handhaaft, noch het feit dat het Hof de herstellvordering niet alsnog voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid overmaakt, schendt het recht van verdediging van de beklaagden, al was het maar omdat het aan het Hof toekomt krachtens art.159 van de Grondwet de wettigheid van de gevorderde herstelmaatregel overeenkomstig het nieuw herstelbeleid te onderzoeken, zonder dat daarvoor een nieuwe vordering of aanpassing van de motivering noodzakelijk is.

5. Art.149 § 1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van voormeld art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het Hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer

bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het Hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

In weerwil van hetgeen in conclusies door de inmiddels tot een straf veroordeelde beklaagden wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen, is het Hof van oordeel, in acht genomen alle omstandigheden, waaronder de hiervoor onder randnummer 3 aangehaalde motieven van de herstellvordering, onder meer deze met betrekking tot de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving, 1. dat de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is en 2. dat ook al is geen sprake van het niet naleven van een bevel tot staking, van onaanvaardbare hinder voor de omwonenden of van een inbreuk op essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de planologische bestemming, in redelijkheid kan worden geoordeeld dat niet het middel van de meerwaarde wordt aangewend.

Niettegenstaande hetgeen in conclusies wordt aangevoerd, zoals de verstreken termijn sedert dewelke de niet vergunde verdieping in stand wordt gehouden, is het Hof van oordeel dat het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de vorige toestand duidelijk opweegt tegen de last die er voor de overtreders uit voortvloeit.

Kortom, het Hof ziet geen redenen om de vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand door afbraak van de dakverdieping om welke reden ook zonder gevolg te laten.

6. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, vordert in de bijlage aan zijn brief van 15 oktober 1997 de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het jarenlange talmen van de beklaagden om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet-naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de vorige toestand en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het hof rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen aangehaald in het tussenarrest van 23 februari 2001 en deze hiervoor aangehaald en de artikelen:

24 van de wet van 15 juni 1935,

190 en 211 Wetboek van Strafvordering,

verder ten gronde beslissend over de ontvankelijke beroepen van de beklaagden:

wijzigt het bestreden vonnis nog als volgt:

beveelt aan ieder van de beklaagden

over te gaan tot het herstel van de plaats te
, nader in de oorspronkelijke dagvaarding
vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, door afbraak van de dakverdieping (4° bouwlaag) zodanig dat het goed op dit punt in overeenstemming wordt gebracht met de vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen van
op 10 juni 1993,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in die mate in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van
ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig wat is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 20 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van voormelde termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten gemaakt na het arrest van 23 februari 2001, deze aan de zijde van het openbaar ministerie begroot op € 58,96.

Kosten:

Afschriften:	25,66
Opstelrecht ber.bekl.:	
Dagvaarding:	27,94

53,60

+ 10 % : 5,36

Totaal :€ 58,96

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **9 juni 2006**.

Aanwezig :

l, kamervoorzitter,

, raadsheer, bij bevelschrift van de Eerste

Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om raadsheer

op het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste wettig
verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover zij mee
heeft beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek);

, raadsheer,

advocaat-generaal,

;, griffier;